

Julius Evola: A jobboldali történetírás

2013 november 08. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

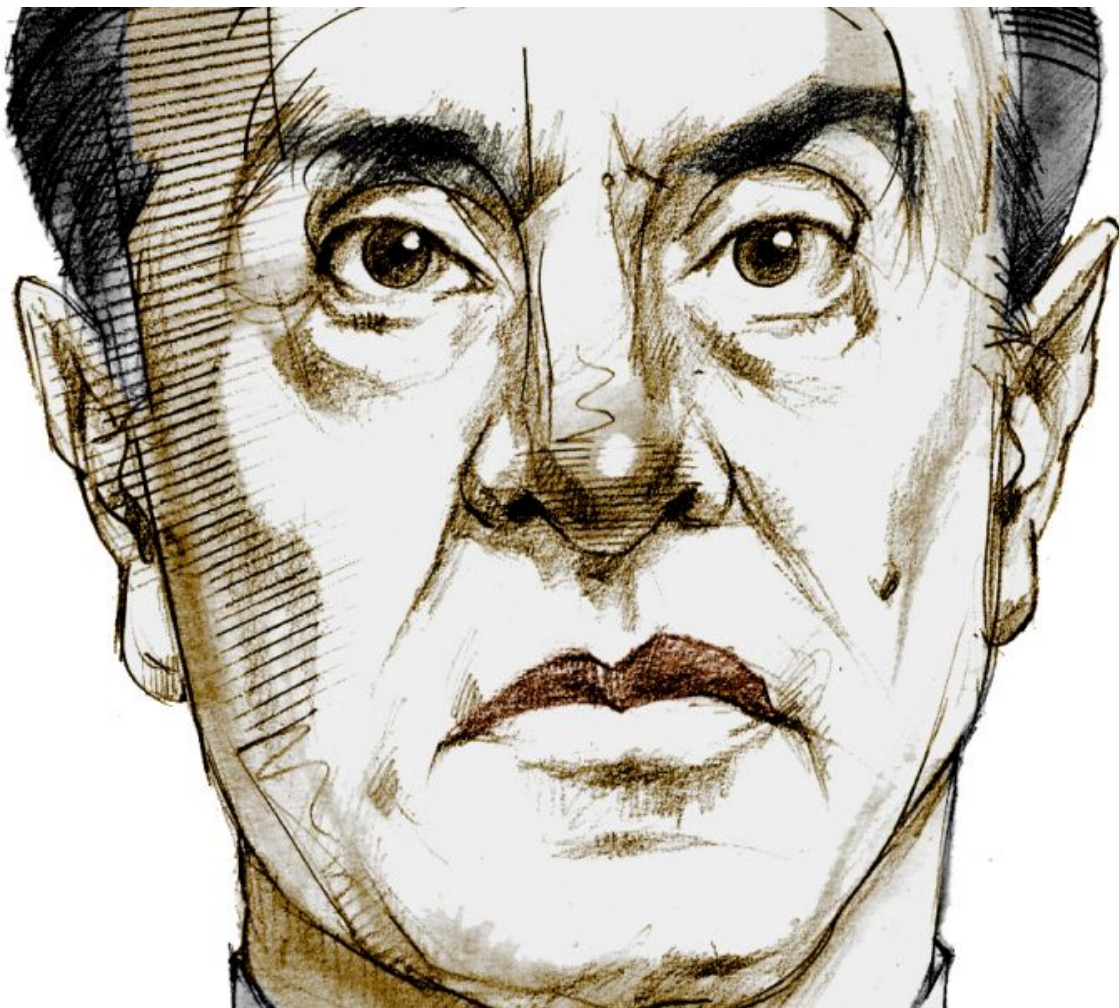
Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Amikor Carl Schmitt, egy ismert német történész azt fejtegette, hogy Donoso Cortés-nak, az első európai forradalmi és szocialista mozgolódások korszakában tevékenykedő figyelemre méltó spanyol államférfinak és gondolkodónak milyen európai jelentőséget tulajdoníthatunk, {...}

{...} kiemelte, hogy míg Cortés kora óta a baloldaliak a maguk történetírását – mint destruktív akciójuk általános háttérét – rendszeresen kidolgozták és tökéletesítették, az ellentétes táborban: a jobboldal táborában – semmi hasonló nem történt. Itt minden néhány elszórt tanulmányra korlátozódott, amelyek következetességüket, radikalizmusukat és a horizontjuk tágasságát tekintve semmiképpen sem hasonlíthatók össze azzal, amivel ezen a területen a marxizmus és a baloldal jelenleg rendelkezik.

Ez nagyrészt igaz. Valójában az egyetlen történelem, amelyet a legtöbben ismernek, és amely példaként szolgál, (ha kizárjuk a marxista hangvételű történelmet) lényegében liberális, felvilágosodott és szabadkőműves beállítottságú és eredetű. Ez a "harmadik rend" azon ideológiáival kezdődik, amelyek pusztán arra voltak jók, hogy a baloldali radikális mozgalmak számára előkészítsék a talajt, hiszen lényegében ezen ideológiák alapja is antitradicionális. A jobboldali történelem még megírásra vár, és ez az egyik oka a baloldal ideológiáival és agitációjával szembeni kisebbségi komplexusunknak.

A hézagot nem pótolhatja a jelenlegi úgynevezett "hazai történelem" sem, mivel – eltekintve bizonyos esetleges nemzeti színezetétől és a hűs események és alakok által kiváltott megrendüléstől – ebben is nagymértékben egy olyan gondolkodás sugallatai tükröződnek vissza, amely nem igazán jobboldali, és főként mivel – ami a horizont tágasságát illeti – nem tud szembeszállni a baloldali történetírással.

Ez az alapvető kérdés. Valójában fel kell ismernünk, a baloldali történetírásnak sikerült a figyelmet a történelem lényegi dimenziói felé fordítania: túl az epizódos politikai konfliktusokon és felfordulásokon, túl a nemzetek történetén, sikerült észrevennie azt az általános és lényegi folyamatot, amely az utóbbi évszázadokban az egyik típusú civilizációból és társadalomból a másikba való átmenet értelmében realizálódott. Az említett történetírás által felvázolt általános keret tágasságából semmit sem von le, hogy ebben a vonatkozásban az értelmezés

közgazdasági és osztály alapú. E történetírás a történelem menetében – mint az esetleges és részvalóságon túli lényegi valóságra – a feudális és arisztokratikus civilizáció végére, a polgári, liberális, kapitalista és ipari civilizáció megjelenésére, majd pedig a szocialista, marxista és végül kommunista civilizáció jelentkezésére és kezdődő megalósulására mutat rá.

A "harmadik rend" és a "negyedik rend" forradalmát a maguk természetes okozati és taktikai összefüggésében ismeri fel. Figyelembe veszi azoknak a fölérendelt folyamatoknak a gondolatát, amelyeket – anélkül, hogy akarták vagy tudták volna – a népek többé-kevésbé "szent" önzése szolgált: azoknak rivalizálása és ambíciói, akik azt hitték, hogy – a partikuláris területének elhagyása nélkül – "történelmet csinálnak". A társadalmi struktúra összességének és a civilizációnak azokat az átalakulásait tanulmányozza, amelyek a történelmi erők játékának közvetlen következményei, miközben a nemzetek történetét joggal számí az általános fejlődés "polgári" fázisába. (Valójában a "nemzetek" a történelemben annak alanyaiként csak a "harmadik rend" forradalmától kezdve és annak következményeként jelennek meg.)

Ha a baloldali történetírással mérjük össze, az egyéb tendenciák történetírása tehát felületesebbnek, epizódosabbnak, kétdimenziósabbnak, olykor egyenesen frivolnak tűnik. A jobboldali történetírásnak – azzal a szándékkal, hogy túl a mítoszokon, a felépítményeken, de a lapos krónikán is, megragadja az utóbbi évszázadokban kibontakozott történelmi folyamat valódi és lényegi elemét – át kellene fognia a marxista történetírás horizontját. Természetesen úgy, hogy közben megfordítja az elveket és a perspektívákat: vagyis a legújabb történelem lényegi és egy irányban futó folyamataiban nem a politikai és társadalmi haladás, hanem az általános felforgatás fázisait látja. Logikus módon a közgazdasági-materialista elvetést is ki kellene küszöbölnie, miközben fel kellene ismernie, hogy a homo oeconomicus és a különböző termelési rendszerek vélt kéréshetetlen determinizmusa pusztán agyremény.

A történelemben sokkal hatalmasabb, mélyebb és komplexebb erők működtek és működnek. Ami pedig a részleteket illeti, az úgynevezett "szkommunizmus" mítoszáat is vissza kell utasítania, és az arisztokratikus feudális típusú civilizációkat megelző civilizációk tekintetében döntően a tiszta spirituális, szakrális és tradicionális hatalom princípiumán alapuló szervezetek eszméjét kell azzal szembeállítania. De ettől eltekintve – megismételjük – a jobboldali történetírásnak – nem kevésbé, mint a baloldalinak – fel kell ismernie azoknak a tisztán megkülönböztetett, általános, nemzetek feletti fázisoknak az összefüggését, amelyek regresszív módon a jelenlegi rendetlenséghez és felforgatásokhoz vezetnek. Számára ennek kell az egyes mozzanatok és felfordulások értelmezésének az alapjává válnia, amely mindig figyelembe veszi az átfogó keretben általuk okozott hatásokat.

Itt még néhány példával sem tudjuk megmutatni e módszer gyümölcsöző voltának teljességét: azt a váratlan fényt, amelyet számos eseményre vet. A birodalmi középkor politikai-vallási konfliktusai, Franciaország szüntelen szakadár akciója, az Anglia és Európa közötti kapcsolatok, a francia forradalom "hódításainak" igazi értelme, és így tovább, egészen azokig az epizódokig, amelyek bennünket különösen érdekelnek, mint a "községek" lázadásának valódi arca, a risorgimento-nak mint a "harmadik rend" által mozgásba hozott nemzeti mozgalomnak a kettős aspektusa, a Szent Szövetségnek és Metternich – az utolsó nagy európai – erőfeszítéseinek a jelentősége, majd – ideológiái visszahatásával együtt – az első világháború jelentősége, a pozitív és a negatív megkülönböztetése azokban a nemzeti forradalmakban, amelyek a két világháború között Olaszországban és Németországban gyzedelmeskedtek, és így tovább, hogy végül eljussunk a ma világhatalomért harcban álló valódi erők meztelen valóságával összhangban levő szemlélethez – íme, a sok gondolatébresztő téma választéka, amelyekkel a jobboldali történetírás foglalkozhatna, miközben – megvilágosító hatást fejtve ki – forradalmasítaná azokat a nézeteket, amelyeket e témákkal kapcsolatban az ellentétes orientációjú történetírás hatására legtöbbször megszoktak.

Egy így megkezdett – tehát az egyetemesre tekintő – történetírás (ha igaz, hogy – megfordíthatatlan objektív folyamatok következtében – manapság egyre inkább kirajzolódnak olyan csoportosulások, amelyek nem csupán etnikai egységekből és partikuláris és zárt politikai irányzatokból toborzódnak) azután kiváltképpen a helyzet magaslatán lenne. Csakhogy – sajnos – az óhajtott történetírás csupán az ismeretek növekedését érdé el. A dolgok jelenlegi állapotában nehezen lenne gyakorlati hatása egy határozott akció, az azok ellen az erők ellen vívott globális és kéréshetetlen küzdelem szempontjából, amelyek rövidesen elsodorják azt a keveset, ami még megmaradt az igazi európai tradícióból. Valójában ehhez arra lenne szükség, hogy létezzen egy olyan szervezett és hatalommal rendelkező jobboldali internacionálé, mint amilyen a kommunista. Nos, – sajnos – tudjuk, hogy a nagy formátumú és kellőképpen autonóm emberek hiánya, a pártérdekek és a kis ambíciók, az igazi princípiumok és nem utolsósorban az intellektuális bátorság hiánya következtében egy egységes jobboldali csoportosulást eddig még a mi Olaszországunkban sem sikerült létrehozni, és csak legújabbban kaptunk hírt ilyen értelmű kezdeményezésekről.

(Roma folyóirat, 1973. VII. 8., 7; ford.: Z. G.)

Ajánló